

Sygn. akt **II GSK 303/06**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 marca 2007 r.**

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący	Jan Bała
Sędzia NSA Sędziowie NSA	Rafał Batorowicz (spr.)
	Jan Grabowski
Protokolant	Maciej Dębski

po rozpoznaniu w dniu **13 marca 2007 r.**

na rozprawie w **Izbie Gospodarczej**

skargi kasacyjnej **Gminy Miejskiej Mielec**

od wyroku **Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie**

z dnia **19 czerwca 2006 r.** sygn. akt **I SA/Rz 400/06**

w sprawie ze skargi **Gminy Miejskiej Mielec**

na uchwałę **Regionalnej Izby Obrachunkowej w Rzeszowie**

z dnia **21 marca 2006 r. nr IX/1940/2006**

w przedmiocie **stwierdzenia nieważności zarządzenia dotyczącego zmian w budżecie miasta**

Oddała skargę kasacyjną

UZASADNIENIE

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie wyrokiem z dnia 19 czerwca 2006 r., sygn. akt I SA/Rz 400/06, po rozpoznaniu sprawy ze skargi Gminy Miejskiej Mielec na uchwałę Regionalnej Izby Obrachunkowej w Rzeszowie z dnia 21 marca 2006 r., nr IX/1940/2006, w przedmiocie stwierdzenia nieważności *zarządzenia* w sprawie zmian w budżecie Miasta Mielca na 2006 r., oddalił skargę.

Wyrok zapadł w następującym stanie sprawy.

Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Rzeszowie po zbadaniu zarządzenia Prezydenta Miasta Mielca z dnia 20 lutego 2006 r. Nr 845/2006 w sprawie zmian w budżecie Miasta Mielca na 2006 r., działając na podstawie art. 11 ust. 1 pkt 2, art. 18a ust. 3 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 55, poz. 577 ze zm.) oraz art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) uchwałą z dnia 21 marca 2006 r. Nr IX/1940/2006 stwierdziło nieważność zarządzenia w części dotyczącej rozdysponowania rezerwy celowej - zaplanowanej na dotacje dla organizacji pozarządowych, podmiotów prowadzących działalność pożytku publicznego oraz stowarzyszeń jednostek samorządu terytorialnego - na dotację w kwocie 155.000 zł dla KPSK „Stal” Mielec na wspieranie działań na rzecz uczestnictwa klubów i stowarzyszeń sportowych w grach zespołowych we współzawodnictwie sportowym na najwyższym poziomie rywalizacji w danej dyscyplinie sportu kwalifikowanego. Przedmiotowym zarządzeniem Prezydent Miasta Mielca rozdysponował rezerwę celową zaplanowaną na dotacje dla organizacji pozarządowych, podmiotów prowadzących działalność pożytku publicznego oraz stowarzyszeń jednostek samorządu terytorialnego, zmniejszając o kwotę 860.500 zł wydatki w Dziale 758 „Różne rozliczenia” Rozdział 75818 „Rezerwy ogólne i celowe” § 4810 „Rezerwy” i zwiększył wydatki w formie dotacji w Dziale 852 „Pomoc społeczna” o kwotę 57.000zł, w Dziale 854 „Edukacyjna opieka wychowawcza” o kwotę 112.500 zł, w

Dziale 921 „Kultura i ochrona dziedzictwa narodowego” o kwotę 56.000 zł oraz w Dziale 926 „Kultura fizyczna i sport” o kwotę 635.000 zł. Wydatki w Dziale 926 zaplanowano, jak wynika z załącznika nr 3 do zarządzenia, na dotację w kwocie 155.000zł dla KPSK „Stal” Mielec na wspieranie działań na rzecz uczestnictwa klubów i stowarzyszeń sportowych w grach zespołowych we współzawodnictwie sportowym na najwyższym poziomie rywalizacji w danej dyscyplinie sportu kwalifikowanego. Zaplanowanie przedmiotowej dotacji wynikało z przyjętego przez Radę Miejską Mielca w Uchwale z dnia 27 października 2005 r., nr XXX/243/05, programu współpracy na 2006 r. Gminy Miejskiej Mielec z organizacjami pozarządowymi, podmiotami prowadzącymi działalność pożytku publicznego i stowarzyszeniami jednostek samorządu terytorialnego, zmienionego Uchwałą z dnia 21 grudnia 2005 r., nr XXXII/275/05. Jako podstawę prawną powyższej dotacji wskazano art. 176 ustawy z dnia 30 czerwca r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104). Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Rzeszowie podniosło, że stosowanie do treści art. 7 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, do zadań gminy należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty. Zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 10 ustawy o samorządzie gminnym zadania własne obejmują sprawy kultury fizycznej i turystyki, w tym terenów rekreacyjnych i urządzeń sportowych. Natomiast w myśl art. 6 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym do zakresu działania gminy należą wszystkie sprawy o znaczeniu lokalnym, niezastrzeżone ustawami na rzecz innych podmiotów. Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej stwierdziło, że przeznaczenia dotacji na określone w zarządzeniu cele, jako zadania z zakresu sportu kwalifikowanego, nie może być uznane za służące zaspokajaniu zbiorowych potrzeb wspólnoty samorządowej, a więc za zadanie własne gminy, gdyż polega ono na dofinansowaniu statutowej działalności klubu sportowego w zakresie rozgrywek sportowych w grach zespołowych w lidze zawodowej, która jest formą współzawodnictwa sportowego organizowanego i prowadzonego na najwyższym poziomie rywalizacji w określonej dyscyplinie sportu w myśl art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (Dz. U. Nr 155, poz. 1298). Z wnioskowanej kwoty dotacji w wysokości 155.000 zł, kwota 100.000 zł miała być przeznaczona na wynagrodzenie zawodniczek i trenerów, kwota 10.000 zł na koszty administracyjne, sprzęt i inne, kwota 5.000 zł na organizowanie obozów sportowych oraz kwota 20.000 zł na organizowanie meczów wyjazdowych w „r.”, a kwota 20.000 zł na organizowanie meczów na terenie miasta. Zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 4 ustawy o sporcie kwalifikowanym organizowanie lub prowadzenie współzawodnictwa sportowego, należy do zadań polskiego związku sportowego. Z art. 2 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym wynika, że jednostki samorządu terytorialnego mogą wspierać finansowo rozwój sportu kwalifikowanego. Jednakże przepis ten zawarty w rozdziale 1 ustawy zatytułowanym „Przepisy ogólne”, sam w sobie nie stanowi podstawy do finansowego wspierania rozwoju sportu kwalifikowanego, gdyż zasady takiego wspierania określone zostały w art. 35 ust. 1 i 37 ust. 1 pkt 2 ustawy. Przepis art. 35 ust. 1 ustawy o sporcie kwalifikowanym daje podstawę do przyznawania i finansowania przez jednostki samorządu terytorialnego stypendiów sportowych dla zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe w międzynarodowym lub krajowym współzawodnictwie sportowym, a przepis art. 37 ust. 1 pkt 2 podstawy do przyznawania zawodnikom wyróżnień i nagród. Przepisy ustawy o sporcie kwalifikowanym nie dają więc podstawy jednostkom samorządu terytorialnego do udzielania klubom sportowym dotacji na cele określone w kontrolowanym zarządzeniu Prezydenta Miasta Mielca. Zaplanowanie przedmiotowej dotacji na wyżej określony cel w sposób istotny zdaniem Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej naruszyło art. 167 ust. 2 ustawy o finansach publicznych, zgodnie z którym wydatki

budżetowe jednostek samorządu terytorialnego są przeznaczone na realizację zadań określonych w odrębnych przepisach, ponieważ brak jest przepisu pozwalającego na dotowanie tak określonego celu. Zaplanowanie dotacji naruszyło również art. 176 ust. 1 ustawy o finansach publicznych, który dopuszcza udzielenie dotacji wyłącznie na cele publiczne związane z realizacją zadań jednostki samorządu terytorialnego.

Na uchwałę Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Rzeszowie Gmina Miejska Mielec reprezentowana przez Prezydenta Miasta Mielca wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, domagając się jej uchylenia w całości i zasądzenia kosztów postępowania.

W skardze zarzucono, iż przedmiotowa uchwała naruszyła przepisy prawa materialnego tj. art. 2 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym oraz art. 167 ust. 2 i art. 176 ust. 1 ustawy o finansach publicznych w związku z art. 4 ust. 1 pkt. 14 i art. 11 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. Nr 96, poz. 873 ze zm.), polegające na błędnym uznaniu, że objęte nadzorem zarządzenie Prezydenta Miasta Mielca jest sprzeczne z prawem.

W odpowiedzi na skargę Regionalna Izba Obrachunkowa wnosila o jej oddalenie i podtrzymała dotychczas zajmowane stanowisko.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie rozpoznając sprawę podkreślił, że stan faktyczny w niniejszej sprawie jest bezsporny.

W opinii Sądu prawidłowe było reprezentowane w zaskarżonej uchwale stanowisko, iż art. 2 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym nie stanowi samodzielnej podstawy do ponoszenia wydatków z budżetu gminy na zadania z zakresu sportu kwalifikowanego. Art. 4 ust. 1 ustawy o pożytku publicznym i wolontariacie określa sferę zadań publicznych, do której w pkt 14 zalicza upowszechnianie kultury fizycznej i sportu. Zdaniem Sądu przepisu art. 4 pkt 14 i art. 11 ust. 1 pkt 1 ustawy o działalności pożytku publicznego i wolontariacie nie można rozpatrywać w oderwaniu od przepisów odrębnych ustaw, w płaszczyźnie których należy poszukiwać konkretyzacji możliwości wsparcia finansowego z budżetu jednostki samorządu terytorialnego na rzecz podmiotów nie zaliczonych do sektora finansów publicznych tj. ustawy z dnia 8 marca 1999 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) oraz ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104).

Sąd podkreślił, że skarżący zgodził się w skardze ze stanowiskiem, że z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym wynika, iż do zadań własnych gminy należą sprawy o znaczeniu lokalnym, w tym zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 10 również sprawy z zakresu kultury fizycznej i turystyki.

Sąd wskazał, że art. 176 ust. 1 ustawy o finansach publicznych stanowi, iż podmioty niezaliczone do sektora finansów publicznych i niedziałające w celu osiągnięcia zysku mogą otrzymywać dotacje z budżetu jednostki samorządu terytorialnego na cele publiczne ale nie każde, a tylko związane z realizacją zadań tej jednostki. Również art. 167 ust. 2 pkt 1 stanowi, że wydatki budżetów jednostek samorządu terytorialnego są przeznaczane na zadania własne. W konkluzji Sąd stwierdził, że w świetle powyższych przepisów niewątpliwie przyznanie dotacji w kwocie 155.000 zł. dla KPKS „Stal” Mielec na wspieranie działalności na rzecz uczestnictwa klubów i stowarzyszeń sportowych w grach zespołowych we współzawodnictwie sportowym na najwyższym szczeblu rywalizacji, w tym wypadku klubu grającego w lidze zawodowej, nie służyło sprawie o znaczeniu lokalnym i nie należało do zadań własnych gminy.

Na poparcie swojego stanowiska Sąd powołał wyrok NSA z dnia 6 grudnia 2000 r., sygn.

akt I SA/Gd 1977/99, w którym zaprezentowany został pogląd, że realizacja zadań z zakresu kultury fizycznej ukierunkowana na sport profesjonalny nie jest zadaniem o charakterze użyteczności publicznej i w związku z tym nie należy do zadań własnych gminy.

Od Wyroku Sądu Administracyjnego w Rzeszowie strona skarżąca wniosła skargę kasacyjną. Zaskarżając wyrok w całości strona zarzuciła, że został on wydany z naruszeniem prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 167 ust. 2 pkt 1 i art. 176 ust. 1 ustawy o finansach publicznych w zw. z art. 7 ust. 1 pkt 10 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 4 ust. 1 pkt 14 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie polegające na przyjęciu, że przyznanie dotacji na wsparcie działalności na rzecz uczestnictwa stowarzyszenia sportowego w grach zespołowych we współzawodnictwie sportowym na najwyższym szczeblu rywalizacji, nie służyło sprawie o znaczeniu lokalnym i nie należało do zadań własnych gminy.

Wskazując na powyższe podstawy kasacyjne strona skarżąca wniosła o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Rzeszowie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i rozpoznanie skargi,
2. zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej skarżąca podniosła m.in., iż KPSK „Stal” Mielec jest stowarzyszeniem, które nie działa w celu osiągnięcia zysku. Zdaniem skarżącej przyznanie dotacji nastąpiło na realizację zadań zbieżnych z zadaniami własnymi gminy, bowiem dotowane zadania klubu służą zaspokajaniu zbiorowych potrzeb wspólnoty samorządowej w zakresie upowszechniania kultury fizycznej i sportu.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 174 p.p.s.a. skargę kasacyjną można oprzeć na podstawach: 1) naruszenia przepisów prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie; 2) naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Z treści art. 183 § 1 p.p.s.a. wynika, że Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, biorąc z urzędu pod rozwagę jedynie nieważność postępowania, która zachodzi w przypadku ziszczenia się co najmniej jednej z przesłanek wymienionych w art. 183 § 2 p.p.s.a. Wobec takich regulacji nie może budzić wątpliwości, że wywołane skargą kasacyjną postępowanie przed Naczelnym Sądem Administracyjnym nie polega na ponownym rozpoznaniu sprawy w jej całokształcie i że uzasadnione jest odnoszenie się do poszczególnych zarzutów składających się na podstawy kasacyjne i wyznaczających zakres badania sprawy przez sąd drugiej instancji.

W niniejszej sprawie skarga kasacyjna oparta jest wyłącznie na podstawie wymienionej w art. 174 pkt 1 p.p.s.a. Brak zarzutów naruszenia przepisów postępowania sprawia, że poza granicami skargi kasacyjnej pozostaje sfera ustaleń faktycznych zaakceptowanych przez Sąd pierwszej instancji. Za podstawę rozważań Naczelnego Sądu Administracyjnego przyjąć więc należy stan faktyczny przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jako ustalony w zgodzie z przepisami postępowania stosowanymi przez organ nadzoru.

Zarzuty naruszenia prawa materialnego są oparte na założeniu, że wspieranie działalności na rzecz uczestnictwa stowarzyszenia sportowego w grach zespołowych we współzawodnictwie sportowym na najwyższym szczeblu rywalizacji należy do kategorii zaspokajania zbiorowych potrzeb wspólnoty, a więc i zadań własnych gminy, jako sprawa z zakresu kultury fizycznej o jakiej mowa w art. 7 ust. 1 pkt 10 ustawy o samorządzie gminnym. Biorąc pod uwagę stan faktyczny niniejszej sprawy, odnosząc się do tego założenia

mieć należy na względzie, że udzielane w formie dotacji wsparcie dotyczy udziału stowarzyszenia sportowego w rozgrywkach ligi zawodowej, w tym przypadku pierwszej ligi siatkówki kobiet. Wobec ostatnio wskazanej okoliczności dla oceny zasadności skargi kasacyjnej wystarczające jest rozstrzygnięcie co do dopuszczalności dotowania udziału klubu sportowego, działającego w formie stowarzyszenia, w rozgrywkach ligi zawodowej. Skarżąca gmina doszukuje się podstaw dopuszczalności wspierania tego rodzaju działalności przede wszystkim w przepisach ustawy o działalności pożytku publicznego i wolontariacie podkreślając, że klub sportowy działający w formie stowarzyszenia nie prowadzi działalności gospodarczej w celu osiągnięcia zysku będąc w myśl art. 4 ust. 1 pkt 14 ustawy o działalności pożytku publicznego i wolontariacie uprawnionym do wykonywania należących do sfery zadań publicznych zadań z zakresu upowszechniania kultury fizycznej i sportu. Podkreśla też, że nastąpiły zmiany stanu prawnego w stosunku do tego, który uprawniał do formułowania tezy powołanego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku orzeczenia NSA z 6 grudnia 2000 r., sygn. akt I SA/Gd 1977/99.

Z art. 176 ust.1 i art. 167 ust. 2 pkt 1 ustawy o finansach publicznych wynika, że dopuszczalne jest udzielanie podmiotom niezaliczanym do sektora finansów publicznych dotacji na cele publiczne związane z realizacją zadań własnych jednostki samorządu terytorialnego. W art. 7 ust. 1 pkt 10 ustawy o samorządzie gminnym wymienia się wśród zadań związanych z zaspokajaniem zbiorowych potrzeb wspólnoty, należących do zadań własnych gminy, sprawy kultury fizycznej.

Pojęcie „kultury fizycznej” definiowane jest w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. z 2001 r. nr 81, poz. 889 ze zm.) jako „część kultury narodowej chroniona przez prawo”. W art. 2 ust. 2 pkt 2 tej ustawy wskazuje się, że cele kultury fizycznej są realizowane, między innymi, poprzez sport. Powstaje jednak pytanie, czy każdy przejaw aktywności sportowej mieści się we wskazywanym pojęciu.

Z dniem 17 sierpnia 2005 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (Dz. U. nr 155, poz. 1298). W art. 3 pkt 3 tej ustawy sport kwalifikowany definiowany jest jako „forma aktywności człowieka związana z uczestnictwem we współzawodnictwie sportowym, organizowanym lub prowadzonym w określonej dyscyplinie sportu przez polski związek sportowy lub podmioty działające z jego upoważnienia”. Jak z tego wynika, sport kwalifikowany traktowany jest przez ustawodawcę odrębnie od innych przejawów aktywności sportowej. Już ta okoliczność sprzeciwia się bezpośredniemu odnoszeniu dotyczących kultury fizycznej, w tym sportu, zapisów innych ustaw do sportu kwalifikowanego.

W związku z wejściem w życie wskazanej ustawy, z ustawy o kulturze fizycznej wykreślono wszelkie przepisy dotyczące sportu kwalifikowanego oraz sportu profesjonalnego, który stał się szczególną formą sportu kwalifikowanego odległą od dotychczasowej wspólnej definicji kultury fizycznej, mogącej mieć odpowiednie zastosowanie przy wykładni innych ustaw, w których używa się pojęcia „kultura fizyczna”.

Skarżąca gmina nie kwestionuje stanowiska, iż mimo że w należącym do przepisów ogólnych art. 2 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym ustawodawca dopuszcza wspieranie finansowo rozwoju sportu kwalifikowanego przez jednostki samorządu terytorialnego, podstaw prawnych udzielania wsparcia, w tym dotowania, należy doszukiwać się w przepisach szczególnych. W ustawie o sporcie kwalifikowanym zawarte są regulacje dopuszczające ustanawianie stypendiów i nagród. Wprowadzanie takich przepisów miałyby się z celem gdyby ustawodawca założył, że w art. 2 ust. 2 ustanowił podstawę uzasadniającą wszelkie formy wspierania sportu kwalifikowanego.

Pojęcie „kultura fizyczna” występuje, między innymi, w art.4 ust. 1 pkt 10 ustawy o działalności pożytku publicznego i wolontariacie. Zgodnie z tym przepisem sfera działań publicznych, która prowadzona jest w zgodzie z przepisami tej ustawy, obejmuje zadania z dziedziny upowszechniania kultury fizycznej i sportu. Jeśli odwołać się do pojęć stosowanych w ustawie o kulturze fizycznej i w ten sposób powiązać treść wymienionego przepisu z art. 7 ust. 1 pkt 10 ustawy o samorządzie gminnym, uprawnione jest twierdzenie, że generalnie możliwe jest uznanie prowadzonych przez organizacje pozarządowe spraw kultury fizycznej, w tym sportu, za związane z zaspokajaniem zbiorowych potrzeb wspólnoty samorządowej i należące do zadań własnych gminy. Dlatego też działalność organizacji pozarządowych polegająca na upowszechnianiu sportu może być w ogólności, zgodnie z art. 176 ust. 1 i art. 167 ust. 2 pkt 2 ustawy o finansach publicznych, przedmiotem dotacji z budżetu gminy. Przedstawione wcześniej uwagi dotyczące odmienności pojęcia sporu kwalifikowanego, a także odrębności tej sfery aktywności człowieka traktowanej jako przedmiot regulacji prawnych, prowadzą jednak do wniosku, że ogólnych reguł dotyczących wspierania rozwoju sportu nie można wprost przenosić na dotowanie uprawiania sporu kwalifikowanego.

Jeszcze dalej idące ograniczenia dotyczą wspierania działań na rzecz uczestnictwa klubów sportowych we współzawodnictwie sportowym polegającym na udziale w rozgrywkach ligi zawodowej, choćby kluby zorganizowane były w formie prawnej stowarzyszenia sportowego.

Z treści art. 6 ust. 2 oraz art. 7 a ust. 1 w zw. z art. 7 ust. 2 i ust. 4 ustawy o kulturze fizycznej wynika, że wśród podmiotów realizujących cele i zadania z zakresu kultury fizycznej są takie, które zorganizowane są w formie stowarzyszeń nieprowadzących działalności gospodarczej. Skarżąca gmina wykazuje, że takim klubem jest KPSK „Stal” Mielec, któremu udzielono dotacji. Stara się też uzasadnić tezę, że dotowana działalność należy do kategorii działalności pożytku publicznego.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o działalności pożytku publicznego i wolontariacie działalnością pożytku publicznego jest „działalność społecznie użyteczna, prowadzona przez organizacje pozarządowe w sferze zadań publicznych określonych w ustawie”. Z treści art. 3 ust. 2 tej ustawy wynika, że organizacjami pozarządowymi są, między innymi, stowarzyszenia, których działalność, obok innych przesłanek, nie może być prowadzona w celu osiągnięcia zysku. Pozornie może się wydawać, że wszelka działalność stowarzyszeń (klubów) sportowych nieprowadzących działalności gospodarczej odpowiada tym kryteriom. Naczelny Sąd Administracyjny stoi jednak na stanowisku, że działalność polegająca na udziale klubu sportowego zorganizowanego w formie stowarzyszenia w rozgrywkach ligi zawodowej nie stanowi działalności pożytku publicznego.

W art. 15 ust. 1 ustawy o sporcie kwalifikowanym ustawodawca dopuścił prowadzenie współzawodnictwa sportowego w formie ligi zawodowej. Z treści art. 15 ust. 4 i ust. 5 tejże ustawy wynika, że docelową formą organizacyjną klubów sportowych biorących udział w rozgrywkach ligi zawodowej jest spółka akcyjna, z tym jednak, że tymczasowo dopuszczalne jest uczestnictwo klubów działających w innych formach prawnych.[^] Sport profesjonalny z definicji nastawiony jest na osiągnięcie zysku, co nie wyklucza realizacji przy sposobności innych, dalszych celów. W art. 15 ust. 7 pkt 4 ustawodawca zawiera stwierdzenie wskazujące na komercyjny charakter przedsięwzięcia w postaci ligi zawodowej. Wobec tego tymczasowa działalność zorganizowanego w formie stowarzyszenia klubu sportowego polegająca na udziale w rozgrywkach ligi zawodowej, jako związana z dążeniem do osiągnięcia zysku, chociaż dopuszczalna z mocy przepisu szczególnego, pozostaje poza podstawowym zakresem działalności takiego klubu i

nie odpowiada przesłankom stosowania przepisów ustawy o działalności pożytku publicznego i wolontariacie.

Przedstawiony charakter udziału klubu sportowego w rozgrywkach ligi zawodowej jest argumentem przemawiającym za wyłączeniem tej sfery aktywności sportowej z kategorii zbiorowych potrzeb wspólnoty, których zaspokajanie, zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym należy do zadań własnych gminy. Ponieważ zarządzanie ligą zawodową należy do odrębnych od jednostek samorządu terytorialnego, a nawet związków sportowych, spółek kapitałowych, nie można uznać by powiązana działalność należała do zakresu działania gminy w rozumieniu art. 6 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym niezależnie od terytorium działalności ligi zawodowej.

Reasumując, Naczelny Sąd Administracyjny stoi na stanowisku, że wspieranie udziału klubu sportowego w rozgrywkach ligi zawodowej nie stanowi zaspokajania zbiorowych potrzeb wspólnoty w rozumieniu art. 7 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym nawet wtedy, gdy uczestniczący w rozgrywkach klub zorganizowany jest w formie stowarzyszenia co do zasady nieprowadzącego działalności gospodarczej. Wobec tego nie jest dopuszczalne udzielanie dotacji z budżetu gminy na ten cel na podstawie art. 176 ust. 1 i art. 167 ust. 2 pkt 1 ustawy o finansach publicznych. Przeciwnego poglądu nie uzasadnia powoływanie się na przepisy ustawy o działalności pożytku publicznego i wolontariacie.

W niniejszej sprawie warta zaznaczenia jest okoliczność, że Regionalna Izba Obrachunkowa w Rzeszowie słusznie uznała, iż nie ma przeszkód by z budżetu gminy dotować działalność klubu niezwiązaną z uprawianiem sporu kwalifikowanego. Nie zakwestionowała zasadności udzielania dotacji na szkolenie dzieci i młodzieży.

W świetle niekwestionowanych ustaleń faktycznych co do przeznaczenia przyznanych środków nie można natomiast podzielić prezentowanego w skardze kasacyjnej stanowiska jakoby udzielenie kwestionowanej dotacji służyć miało wprost realizacji innych niż udział w lidze zawodowej celów, takich jak promocja miasta, popularyzacja dziedziny sportu czy kreowanie pozytywnych wzorców dla dzieci i młodzieży. Można przyjąć, że wymieniane cele bywają efektem profesjonalnie zorganizowanego widowiska sportowego, nie stanowią jednak bezpośredniego skutku udzielania dotacji wykorzystywanej, jak ustalono, na zaspokajanie różnego rodzaju zobowiązań finansowych klubu.

Z wymienionych powodów skarga kasacyjna nie znajduje usprawiedliwionych podstaw. Ponieważ nie zachodzą również brane pod rozwagę z urzędu podstawy nieważności, skarga kasacyjna podlega oddaleniu na podstawie art. 184 p.p.s.a.